

8. STUDIJA

SUDNJI DAN

Općenito gledanje na Sudnji dan – Je li to biblijski – Termini Sud i Dan definirani – Biblija govori o nekoliko Sudnjih dana – Prvi Sudnji dan i njegov ishod – Drugi određen – Sudac – Karakter dolazećeg suda – Sličnosti i različitosti između prvog i drugog Sudnjeg dana – Sadašnja odgovornost svijeta – U međuvremenu dva suda i njihovi ciljevi – Jako različite procjene dolazećeg Suda – Kako su proroci i apostoli gledali na njega.

„Jer je on odredio dan u koji će cijelome svijetu suditi po pravdi, preko čovjeka kojega utvrdi.“ – „Isusa Krista pravednika“ „Otac ne sudi nikome, nego je sve suđenje dao Sinu.“ (Djela 17:31; 1. Ivan. 2:1; Ivan 5:22)

Glede Sudnjeg dana prevladava vrlo nejasna i neodređena ideja. Gledište koje je općenito prihvaćeno je da će Krist doći na zemlju, sjesti na veliko bijelo prijestolje, i da će sakupiti svece i grešnike u red i staviti spise pred sebe kako bi im sudio, usred velikih prirodnih konvulzija – zemljotresa, otvaranja grobova, cijepanja stijena i padanja planina; kako bi užasnuti grešnici bili dovedeni iz dubina vječnih muka da čuju kako im se ponavljaju grijesi, samo da bi se opet vratili u vječni i nemilosrdni udes; i da bi sveti bili dovedeni sa neba i svjedočili jadu i očaju osuđenih, da opet čuju odluku u svom slučaju i da se vrate. Prema prevladavajućoj teoriji svi primaju presudu i nagradu prilikom smrti; a ovo se zbog različitosti naziva općim

sudom i samo je ponavljanje te prve presude, ali bez nekakve zamislive svrhe, budući da se tvrdi da je konačna i nepromjenjiva odluka donešena u trenutku smrti.

Cijelo vrijeme tokom kojega se treba odvijati ovaj nevjerojatan posao suđenja je jedan dan od dvadeset četiri sata. Predavanje koje je nedavno održano u Brooklynskoj skupštini izrazilo je općenito gledište o ovoj temi. Pod tim utjecajem dao se detaljan prikaz rada Sudnjeg Dana, predstavljajući ga potpunim unutar jednog doslovnog dana.

To je vrlo gruba koncepcija i nikako nije u skladu sa nadahnutom Riječi. Izvučena je iz vrlo doslovne interpretacije usporedbe o ovcama i jarcima koju je ispričao naš Gospodin. (Mat. 25:31 – 46) To pokazuje apsurdnost pokušaja da se naturi doslovna interpretacija simboličnog jezika. Usporedba nikada nije doslovna tvrdnja, nego uspoređivanje neke istine sa nečim što joj je u mnogome slično. Ako je ova usporedba doslovni izvještaj o načinu na koji će se provoditi taj sud, onda bi mogli tvrditi da su ovce i jarci doslovni kako i piše a ne da predstavljaju čovječanstvo. Pogledajmo sada sa Biblijskog i gledišta samog razuma na djelo i ishod velikog Sudnjeg Dana kojeg je Bog odredio a s kojima se Biblijskim i razumnim zaključcima slažu sve usporedbe i stilske figure.

Termin *sud* znači mnogo više nego samo donošenje presude. On uključuje ideju o suđenju, a isto tako i o odluci temeljenoj na tom suđenju. I to ne vrijedi samo za hrvatsku riječ sud, nego također i za grčku riječ s koje je prevedena.

Premda se termin *dan* kako u Bibliji tako i općenito koristi da predstavi period od dvanaest ili dvadeset četiri sata on zapravo označava bilo koji definiran, poseban vremenski period. Tako npr. govorimo o Noinim danima, Luterovim

danima i Washingtonovim danima; tako je i u Bibliji cijelo vrijeme stvaranja nazvano dan, kako čitamo o „danu kad je Jehova Bog načinio zemlju i nebo“ (1. Mojs. 2:4) —dugi definiran period. Zatim čitamo o „danu iskušavanja u pustinji“—četrdeset godina (Hebr. 3:8, 9); „dan spasenja“ (2. Kor. 6:2); isto „dan osvete“, „dan gnjeva“ i „dan nevolje“ – termini koji se primjenjuju na četrdeset godina na kraju Židovskog doba i na kraj Evandeoskog doba. Zatim čitamo o „danu Kristovom“, „danu suda“ i „njegovom danu“ – terminima koji se primjenjuju na Milenijsko doba u kojem će Mesija vladati i suditi svijetu u pravednosti, omogućujući im suđenje i isto tako i donošenje presude. O tom je razdoblju napisano: On će suditi svijetu u pravednosti i u njegov će se dan pokazati tko je sretni i jedini Vladar, Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. (Djela 17:31; 1. Tim. 6:15) Zašto bi itko pretpostavljao da bi ovaj dan suda trajao dvadeset četiri ili dvanaest sati, dok s druge strane bez svake sumnje priznaje šire značenje riječi dan u drugim sličnim slučajevima, osim pod pretpostavkom da je pod utjecajem tradicije bez pravog dokaza ili istrage.

Onaj tko pažljivo konzultira potpunu Biblijsku konkordanciju i ukazivanja na Sudnji dan, i zapazi vrstu i obim djela koje se treba ostvariti unutar tog perioda, ubrzo će uvidjeti apsurdnost općeg gledišta, i potrebu za tim da se terminu *dan* da šire značenje.

Dok Biblija govori o velikom sudu ili sudnjem danu kao o nečem budućem, i pokazuje da će mase čovječanstva u taj dan imati svoje potpuno suđenje i konačnu presudu, ona također naučava da je bilo drugih sudnjih dana, tijekom kojih su izvjesne izabrane *klase* bile na sudu.

Prvi veliki sud (suđenje i presuda) bio je na početku, u Edenu, kada je cijela ljudska rasa, predstavljena svojim poglavarem, Adamom, stajala na sudu pred Bogom. Ishod tog suđenja bila je presuda – kriv, neposlušan, nedostojan života; a kazna je bila smrt – „jer u koji dan okusiš s njega umrijećeš“ (1. Mojs. 2:17) i tako „u Adamu svi umiru.“ To vrijeme suda u Edenu bio je prvi dan suda svijetu, i odluka sudca (Jehove) od tada je bila izvršena.

„Gnjev Božji *otkriva se* s neba protiv svake nepravednosti“. Može se vidjeti na svakoj pogrebnoj povorci. Svaki grob je svjedok tome. Osjeća se u svakoj boli koju iskusimo – a što su posljedice prvog suda i presude – pravedne božje presude da smo nedostojni života i blagoslova prvobitno predviđenih za čovjeka da je bio poslušan i u Božjem obličju. Međutim čovječanstvo će se oporaviti od presude tog prvog suda kroz jednu žrtvu za sve, koju je omogućio veliki Otkupitelj. Svi će biti izbavljeni iz groba i od smrtne presude – uništenja – koje se s obzirom na otkupljenje više ne smatra kao smrt u punom, vječnom smislu riječi, nego umjesto toga privremenim spavanjem; zato što će u Milenijsko jutro svi biti probuđeni od Životodavca koji je sve otkupio. Samo je Crkva koja se sastoji od onih koji vjeruju u Krista, u bilo kojem smislu oslobođena ili „umaknula“ od te prvobitne presude i kazne; i njihov bijeg još uvijek nije *stvaran* ali im se računa po *vjeri*. „Mi smo spašeni po nadi“ jedino. Naše stvarno oslobođenje od smrtne kazne (nastalo u Adamu, a dolazeći u Krista oslobođeni) neće se u potpunosti iskusiti sve do jutra uskrsnuća kada ćemo biti zadovoljni da smo se probudili u obličju našeg Otkupitelja. Ali činjenica da smo mi koji smo došli do spoznaje Božjeg milostivog plana u Kristu „*umaknuli pokvarenosti* koja zbog požude vlada u

svijetu“ daleko je od toga da dokazuje da drugi neće u budućnosti imati nadu bijega, dokazuje zapravo suprotno; jer mi smo prvine Bogu od njegovih stvorenja. Naš bijeg od smrti u Adamu ka životu u Kristu samo je predokus oslobođenja svih koji budu željeli biti oslobođeni iz ropstva raspadljivosti (smrti) u slobodu života koja priliči onima koje će Bog priznati kao sinove. Svi koji žele mogu biti oslobođeni iz smrti u život, bez obzira na različite prirode koje je Bog pripremio na različitim stupnjevima postojanja. Evanđeosko doba je dan suda za život ili smrt onih koji su pozvani da prime božansku prirodu.

Meutim Bog je odredio dan, u kojemu će suditi cijelom svijetu. Ali kako to može biti? Dali se je Bog predomislio? Da li je zaključio da su njegova odluka tijekom suđenja prvom čovjeku i opća presuda bili nepravedni, preozbiljni, pa je sada odlučio suditi svakome pojedinačno? Ne; da je to bio slučaj tada ne bi smo imali boljeg jamstva pravednije odluke tijekom budućeg suda od onog u prošlosti. Nije da Bog smatra svoju odluku prvog suda nepravednom, nego je pripremio *otkupljenje* od kazne prvog suđenja, da bi omogućio drugo suđenje pod mnogo povoljnijim uvjetima cijeloj ljudskoj rasi – tada će svi imati iskustvo sa grijehom i njegovim posljedicama. Bog nije promjenio niti jotu u svom prvobitnom naumu kojega je zamislio prije postanka svijeta. On nas izričito obavještava da se ne mijenja i da će bez svake sumnje obrisati krivnju. On će zahtijevati punu kaznu koju je pravedno dosudio. I tu punu kaznu omogućio je Otkupitelj ili zamjena koju je sam Bog omogućio – Isusa Krista „koji je po Božjoj nezasluženoj dobroti za svakoga okusio smrt“. Budući da je naš Gospodin omogućio otkupninu za Adamovu rasu, sa svojim vlastitim životom, on može pravedno dati novu ponudu života svima

njima. Ova ponuda Crkvi je pod savezom koji se temelji na žrtvi (Psal. 50:5; Rim. 12:1): svijetu će biti pod Novim savezom. (Rim. 14:9; Hebr. 10:16; Jer. 31:31)

Dalje saznajemo da će kada Bog ponudi svijetu to pojedinačno suđenje, Krist biti sudac, jer mu je Jehova na taj način iskazao čast zbog njegove poslušnosti sve do smrti za naše otkupljenje. Bog ga je visoko uzvisio, čak do božanske prirode, da bi mogao biti Knez i Spasitelj (Djela 5:31) kako bi mogao oporaviti od smrti i podariti sud svima koje je kupio svojom dragocjenom krvlju. Bog je povjerio svo suđenje svom sinu i dao mu svu vlast i na nebu i na zemlji. (Ivan 5:22)

Stoga je, visoko uzvišeni, proslavljeni Krist, koji je toliko ljubio svijet da je dao svoj život za njegovu otkupninu, postavljen za sudca svijeta u tom budućem suđenju. I sam Jehova ga je iz tog razloga postavio u tu službu. S obzirom na takve jasne biblijske izjave, ne postoji razlog za strah, nego baš naprotiv postoji veliki razlog za radost svijetu u očekivanju Sudnjeg dana. Osobnost samog Sudca dovoljna je garancija da će sud biti pravedan i milosrdan, i da će se uzimati u obzir slabosti svih, sve dok oni koji su od srca poslušni ne budu bili vraćeni u prvobitno savršenstvo izgubljeno u Edenu.

Sudac je u drevna vremena bio onaj koji je izvršavao pravdu i izbavljao potlačene. Zapazi npr. kako je Izrael uvijek iznova bio oslobođen od tlačenja svojih neprijatelja zbog prijestupa prema Gospodinu i onda blagoslovljen podizanjem sudaca. Tako čitamo, „Tada su sinovi Izraelovi stali prizivati Jehovu da im pomogne. I Jehova je podignuo sinovima Izraelovim *spasitelja*, da ih spasi, ...Otniela...Duh Jehovin došao je na njega i on je postao *sudac* u Izraelu. Kad je izašao u boj, ruka je njegova nadjačala...Otada je zemlja bila u miru četrdeset

godina.“ (Suci 3:9 – 11) Stoga, premda je svijet već dugo bio pod vlašću i tlačenjem protivnika, Sotone, za vrlo kratko će vrijeme onaj koji je platio za grijehе svih svojom dragocjenom krvlju uzeti u ruke svoju veliku moć i početi vladati. On će *izbaviti i suditi* onima koje je toliko volio da ih je otkupio.

Sve proročke objave slažu se sa ovim zaključkom. Napisano je: „Sudit će svijetu u pravednosti i narodima po pravdi.“ (Psal. 98:9)

Dolazeći sud temeljit će se točno na istim načelima kao i onaj prvi. Bit će predstavljen isti zakon poslušnosti, sa istom nagradom života i istom kaznom smrti. I kao što je prvo suđenje imalo početak, bilo u progresu, i kulnimiralo sa presudom, tako će isto biti i drugo; i presuda će biti život za pravedne i smrt za nepravedne. Drugo suđenje biti će mnogo povoljnije nego prvo, zbog iskustva koje se steklo pod posljedicama prvog suđenja. Za razliku od prvog suda, u drugom sudu će svatko pojedinačno stajati na ispitu za sebe osobno, a ne za drugoga. Nitko tada neće umrijeti zbog Adamovog grijehа, ili zbog naslijeđenih nesavršenosti. Više se neće govoriti: „Očevi su jeli grožđe nezrelo, a sinovima trnu zubi; *Tko god bude jeo grožđe nezrelo, njemu će trnuti zubi*“ „Ona duša koja grijеši, ta će i umrijeti“ (Ezek. 18:4; Jer. 31:29, 30) Tada će biti sa svijetom kao što je sada sa Crkvom, da čovjek neće biti suđen prema ono što nema već prema onome što ima. (2. Kor. 8:12) Pod Kristovom vladavinom čovječanstvo će postepeno biti obrazovano, obučeno i disciplinirano sve dok ne dostignu savršenstvo. I kada dostignu savršenstvo, bit će zahtijevan savršen sklad s Bogom, i tko god tada ne bude bio savršeno poslušan biti će uništen, dosuđen nedostojnim života. Grijeh koji je donio smrt ljudskoj rasi kroz Adama bio je jednostavan čin neposlušnosti; zbog tog čina on je izgubio

svoje savršenstvo. Bog je imao pravo tražiti od njega savršenu poslušnost, budući da ga je stvorio savršenim; i zahtijevati će isto od svih ljudi kada se završi to veliko djelo obnavljanja. Nikome neće biti dopušteno da ima vječni život tko i u najmanjoj mjeri ne dosegne savršenu poslušnost. Tko tada ne dosegne savršenu poslušnost to će se smatrati namjernim grijehom protiv punog svjetla i savršene sposobnosti.

Onaj tko namjerno pogriješi unatoč punom svjetlu i sposobnosti, propast će u drugoj smrti. I ako bilo tko tokom tog doba suda, pod punim sjajem svjetlosti, odbaci ponuđenu naklonost, i ne bude napredovao prema savršenstvu za stotinu godina računat će se nedostojnim života i bit će odsječen premda će sa stotinu godina on biti u periodu relativnog djetinjstva. O tom je danu napisano: „Čovjek će umrijeti kao dijete, bude li i stotinu godina imao, a na grešnika će se zlo prizvati, bude li i stotinu godina imao.“ (Iza. 65:20) Tako će svi imati najmanje stotinu godina suđenja; i ako ne budu toliko tvrdoglavi da odbiju napredovati, njihovo će se suđenje nastaviti kroz cijeli Kristov dan, dosežući vrhunac na njegovom kraju.

Zaključak dolazećeg suđenja svijetu jasno je pokazan u usporedbi o ovcama i jarcima (Mat. 25:31 – 46) i u Otkr. 20:15; 21:8 i u 1. Kor. 15:25. Ovi i drugi reci pokazuju da će na kraju biti potpuno razdvojene dvije klase – poslušni i neposlušni; one koji su u skladu sa slovom i duhom Božjeg zakona i one koji to nisu. Oni odlaze u vječni život, a drugi se vraćaju u smrt, nestanak (drugu smrt), što je ista presuda kao i kod prvog suda, a od koje su bili smatrani oslobođenima preko Krista koji im je osigurao pravo na oslobođenje dajući za njih otkupninu – svojom smrću. To će biti njihova druga smrt. Nikakva se otkupnina neće davati za njih, i neće biti oslobođenja ili uskrsnuća za njih, njihov je grijeh bio

namjeran, osobni grijeh protiv punog svjetla i prilike pod mnogo povoljnijim, individualnim suđenjem.

Ne želimo da nas se pogrešno shvati kao da ignoriramo sadašnju odgovornost svijeta, koju svaki čovjek ima, prema mjeri svjetla koju je uživao, bilo to malo ili više, i bilo to svjetlo prirode ili otkrivenja. „Oči su Gospodinove na svakom mjestu gledajući zle i dobre.“ i „Bog će svako djelo iznijeti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla.“ (Izreke 15:3; Prop. 12:14) Dobra ili zla djela sadašnjeg vremena primit će *pravednu* nadoknadu ili nagradu bilo sada bilo kasnije. „Grijesi nekih ljudi očiti su svima i odmah vode do osude, dok se grijesi drugih očituju kasnije.“ (1. Tim. 5:24) Nitko drugi do Gospodinovog „Malog stada“ nije do sada imao dovoljno svjetla da snosi konačnu kaznu, drugu smrt. Mi smo ovdje samo načeli temu o sadašnjoj odgovornosti svijeta ostavljajući pojedinosti za kasnije razmatranje.

Tijekom perioda od malo više od šest tisuća godina između dva sudnja dana svijetu, Bog je izabirao dvije posebne klase između ljudi, i posebno ih iskušavao, odgajao ih i obučavao da budu njegove posude za časnu upotrebu tijekom perioda sudnjeg dana svijetu.

Apostol Pavao je redom označio te dvije klase (Hebr. 3:5, 6) kao kuće slugu i kuće sinova, ovi zadnji se sastoje od pobjednika koji su bili ispitivani i našli se vjernima tijekom Kršćanskog doba, a oni prvi se sastoje od vjernih pobjednika koji su prethodili Kršćanskom dobu. Ovi posebni odabiri ni u kom slučaju ne utječu na presudu i suđenje obećano svijetu čovječanstva u dobu koje dolazi nakon ovog Kršćanskog. Oni koji pripadaju bilo kojoj od ove dvije klase a koji prođu ispit neće doći na sud sa svijetom, nego će dobiti svoju nagradu kada svijetu bude započinjao sud. Oni će biti Božji

instrumenti u blagoslivljanju svijeta – u davanju uputa ljudima i u osposobljavanju koje je neophodno za njihovo konačno suđenje i presudu. „Ne znate li da će sveti suditi svijetu?“ (1. Kor. 6:2)

Ove posebno izabrane klase bile su poput ostatka čovječanstva pod Adamskom presudom, ali su vjerom postali baštinici koristi koje proizlaze iz Kristove smrti. Nakon što su kao prvo bili opravdani zbog svoje vjere u Božja obećanja, i zatim ispunili uvjete svojih odgovarajućih poziva, smatralo ih se dostojnima visokog uzvišenja na položaje časti i autoriteta.

Ispit ili suđenje objema ovim klasama bilo je mnogo teže od ispita na kojemu će svijet biti u svoj Sudnji dan; zato što su se morali odupirati Sotoni, vladaru ovog svijeta i svim njegovim smicalicama i zamkama, dok će svijetom tijekom Sudnjeg dana vladati Krist, a Sotona će biti svezan kako više ne bi mogao zavoditi narode. (Otkr. 20:3) Ovi su trpjeli progonstvo zbog pravednosti, dok će ljudi tada biti nagrađeni zbog pravednosti a kažnjeni samo zbog nepravednosti. Ovi su imali velike kamenove spoticanja i zamke na putu, koji će biti maknuti kada svijet bude bio stavljen na ispit. No, iako su ispiti ovim dvjema posebnim grupama bili mnogo teži od ispita kojega će svijet imati, nagrade su ogovarajuće tome veće.

Zbog mudrovanja velikog Zavodnika, Sotone, i svijet i Nominalna Crkva bili su lišeni blagoslovljenih zasiguranja o dolazećem vremenu pravednog suda. Oni znaju da Biblija govori o dolazećem Sudnjem danu, no oni na njega gledaju sa strahom i strepnjom; i zbog tog straha za njih više nije radosna vijest to da je blizu Gospodinov dan. Oni to stavljaju što dalje od sebe, ne žele o tome slušati niti to spominjati. Oni uopće nemaju pojma o blagoslovima koji očekuju svijet pod slavnom vladavinom onoga kojega je Bog odredio da sudi svijetu u

pravednosti. Među najvećim osljepljujućim utjecajima koje je Sotona osmislio da bi držao ljude u neznanju o istini glede sudnjeg dana bile su pogreške koje su se uvukle u vjerovanja i pjesmarice različitih vjerskih sekti. Mnogima su ta pogrešna učenja postala vrednija i važnija od Riječi Božje.

Kako su samo apostoli i proroci drugačije gledali na taj sudnji dan! Zapazi Davidovu zanosnu proročansku izjavu (1. Ljet. 16:31 – 34) On kaže:

„Neka se raduju nebesa
i neka se veseli zemlja!
Neka govore među narodima: Jehova je počeo kraljevati!
Neka hući more i sve što je u njemu,
neka kliče polje i sve što je na njemu!
Neka i drveće šumsko usklikuje radosno
zbog Jehove,
JER JE DOŠAO SUDITI ZEMLJI!
Zahvaljajte Jehovi, jer je dobar,
jer dovijeka traje milost njegov!“

Apostol ukazuje na taj isti dan, zasiguravajući nam da će to biti slavan i poželjan dan, i da za njime cijelo stvorenje uzdiše i da je u boli zajedno – očekujući da veliki Sudac oslobodi i blagoslovi svijet, i isto tako da proslavi i uzvisi Crkvu. (Rim. 8:21, 22)

Zbog pogrešnog prijevoda prekrasno obećanje za svijet iz Ivana 5:28, 29 o dolazećem *su enju* za vječni život pretvorilo se u zastrašujuće prokletstvo. Prema Grčkom jeziku, oni koji su činili zlo – nisu uspjeli postići Božansko priznanje – izaći će u uskrsnuće (podizanje do savršenstva) kroz sudove, „udarce“, stegu. Vidi Revidiranu verziju.

Nakon toga

Božji su putevi jednaki: oluja ili mir,
 razdoblja opasnosti i odmora,
 Strijela koja ranjava, ozdravljujući melem,
 Svi su raspoređeni kao najbolje.
 U sudovima često pogrešno shvaćenim,
 U putevima tajanstvenim i nejasnim,
 on donosi od zla trajno dobro,
 i čini konačno veselje sigurnim.
 Dok pravda uzima sa snagom svoj pravac,
 Ljubav potiče vjeru i nada raste:
 On će odgojenom svijetu na koncu
 poslije dati mir.

Kada strašne sile oluje,
 Njegove krute naume obavljaju,
 I ljudska vještina ništa ne može pomoći,
 protiv bijesa oluje,
 neka mu srca puna ljubavi i dalje vjeruju,
 kroz sve mračne i krivudave puteve;
 Jer tko može prepriječiti njegovu blagoslovljenu volju,
 koja vodi kroz noć u radostan dan?
 Budi i dalje ispod njegove brižne njege;
 Jer on će prouzročiti da oluja prestane,
 I donijet će izlaz iz tjeskobe,
 I nakon toga mir.

Gledaj o Zemljo; nijedna oluja ne može trajati
 preko granica koje je Bog postavio.
 Kad prođe njezin imenovani rad,
 u radosti ćeš zaboraviti svoju tugu.
 Gdje prođe raonik tuge,
 tvoji najljepši cvjetovi života će niknuti,
 Jer Bog će ti iznova dati život,
 I svi tvoji gubitci smijati će se i pjevati.
 Vjeruj mu stoga; njegov plan za tebe
 završit će u pobjedi i oslobođenju.
 jer ćeš sigurno vidjeti
 Njegov mir nakon toga.